

Gyülekezeti Élet

2018.
ÁDVENT

A VESZPRÉMI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A HÍRLEVÉL UTOLSÓ SZÁMA?

Tisztelt Címzett, kedves Testvérünk!

Elképzeltető, hogy a 26. éve, karácsony és húsvét ünnepe előtt megjelenő gyülekezeti hírlevél utolsó számát tartja a kezében.

A gyülekezet élete fordulóponthoz érkezett. A gyülekezet anyagi helyzete olyanná vált, hogy jelentős megszorítások árán lehet csak működtetni, s így sem biztosított már a fedezet a nélkülözhetetlen tevékenységekre.

E mostani hírlevélben, az ünnepi gondolatok mellett, megtalálja azt a segélykiáltásnak szánt felhívást, azokat a jelenlegi állapotot megvilágító írásokat is, amelyek megmutatják a gyülekezet helyzetét.

Kérjük, tanulmányozza át ezeket, és gondolkodjon el azon, akarja-e, hogy legyen továbbra is ez a gyülekezet, amelyhez Ön is tartozik, s amihez talán szülei, nagyszülei is tartoztak, s amihez talán gyerekei, unokái is tartozni fognak.

- 1732 mintegy 40 evangélikus család él Veszprémben
- 1788 imaház építése
- 1794 az első lelkész a gyülekezetben
- 1798 templomépítés
- 1815 az első püspöklátogatás
- 1846 iskolaépület vásárlása
- 1884 új iskola építése
- 1886 belső tatarozás
- 1893 tűzvész és helyreállítás
- 1907 Nőegyesület alakulása
- 1910 toronyépítés és 3 harang
- 1925 Ifjúsági Luther Szövetség (Középiskolai Diákszövetség)
- 1926 Veszprémi Evangélikus Leányok Egyesülete
- 1927 Keresztyén Ifjúsági Egyesület
- 1944 Balatonalmádi templomépítés
- 1945 háborús károk helyreállítása
- 1948 iskolák államosítása
- 1975 templomfelújítás
- 1977 finn kapcsolat kezdete
- 1991 Protestáns Iskola indítása
- 1992 Gyülekezeti Élet (hírlevél) első megjelenése
- 1999 új gyülekezeti ház
- 2000 német kapcsolat kezdete
- 2010 az óvoda alapítása

ÉS A JÖVŐ?

*a gyülekezet létszáma növekszik,
a gyülekezet tagjai vállalják a közösségi
terheket, az evangélikus eszmeiség egyre szélesebb körben
hat, és jelentős mértékben formálja a város szellemiségét*

VAGY?

*a gyülekezet létszáma csökken, a
gyülekezet tagjai nem vállalják a közösségi terheket,
az evangélikus eszmeiség egyre kisebb
körben hat, és nem tud már hatással lenni a város
szellemiségére*

VAGY?

Milyen jövőnek nézünk elébe?

Karácsony titka

„Valóban nagy a kegyesség titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a népek között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.” (1Tim 3,16)

Valóban nagy a kegyesség titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélekben, megjelent az angyaloknak, hirdették a népek között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben.” (1Tim 3,16)

Karácsony érdekes és titokzatos ünnep. Érdekes, mert igen-igen sokan, gyermekek és felnőttek nagy várakozással várják. Titokzatos, mert éppen a várakozások és elvárások miatt olyan kikutathatatlan, hogy pontosan milyen is lesz az ünnep?! Igyekszünk mindent megtenni annak érdekében, hogy az ünnep békességes, nyugalmas, szeretetteljes tartalmú és hangulatú legyen. Várt és talán elvárt, hogy a családban békességben, szeretetben, megértésben legyünk és ünnepeljünk együtt. De mennyi olyan ünnep volt már, amelyikre ilyen lelkiülettel készülünk, és mégsem volt olyan, amilyenek vártuk! Nem volt mindig szép karácsonyunk. Vannak olyan emberek, akiknek sokszor nem az, vannak, akiknek mostanában nem az, mivel egyedül maradtak, vagy éppen betegség érte el őket, ágyhoz kötöttek, gyász fájdalom szorítja szívüket, és vannak,

akiknek karácsony szépsége, titokzatosága már a régmúlté, kisgyermekkori álmovilágé.

Az apostol karácsony igazi titkát bontja ki és tárja fel előttünk ebben az alig ismert himnuszban.

Jézus megszületett, és itt élt, történetileg Augustus és Tiberius császárok uralkodása idején. Ezt ma már, hála Istennek, a történettudomány sem kérdőjelezi meg. De, hogy valójában ki ő, és mit tett, abban már igencsak megoszlanak a vélemények, azt meg végképp megkérdőjelezzik, hogy mi lett Jézus életének a hatása, hogy milyen változást hozott a világban. Sokan úgy gondolják: nem változott semmi – azóta sem szeretik jobban egymást az emberek, nem szűnt meg a rosszindulat, a gyűlölet, a kín, a szenvedés még az ünnep idején sem. Úgy gondolhatjuk, ha jobban szeretnénk egymást, ha mindenki mindent megtenne azért, hogy jobb legyen a világ, akkor mindig szép lenne az ünnepünk! De honnan vegyük a szeretetet, amikor nekünk sincs elég belőle és a környezetünk sem gazdag benne?

Az apostol azt írja: meg-

jelent testben, felvitetett dicsőségben.

Érdekes elgondolkodnunk, hogy közülünk kihez csöngetett be akár vártan, akár váratlanul a brit trónörökös, a monacói herceg, az államelnök, vagy az egyházkerület püspöke? A világegyetem Ura, a dicsőség királya, az élet fejedelme azonban eljött közénk, hozzánk, megjelent testben emberként! Luther így fogalmazza meg ezt: koldus és király találkozója ez. A király, az élet Ura eljött hozzánk koldusokhoz, levetette dicsőségét, rangját, méltóságát és eljött hozzánk, egyszerű halandókhöz. A végtelen eljött a véges létűekhez, az örök a múlandóhoz.

Eljött hozzánk, akiket bizony húz és nyomaszt saját létünk nyomorúsága, esendősége, igen sokszori szeretet-hiányunk. És mindezt akkor vesszük észre, akkor szembe-tűnő, ha a király megjelenik. A különbség köztünk és közte óriási, titokzatos és felfoghatatlan.

Hozzánk és miattunk jött, hogy velünk legyen, hogy nekünk adja mindazt, ami az övé. Azért jött, hogy megtegye helyettünk és értünk, amit mi nem tudunk. Mi nem tudjuk mindig szeretni Istent és az embereket – ő mindig szeret minket és mindenkit. Mi nem

tudjuk mindig megérteni Isten cselekedetét, akaratát, és elfogadni azt, és az embereket sem tudjuk sokszor megérteni és elfogadni – ő azonban mindig, minden élethelyzetünkben és állapotunkban megért és elfogad minket. Mi képtelenek vagyunk túllátni a halálon és nem tudjuk azt legyőzni – ő legyőzte azt és életet ad a halál után is. Azt az ígéretet kaptuk tőle, hogy új világot teremt, és mi annak a részesei leszünk.

A király eljött, szólt és szólt hozzánk: *hirdették a népek között* – mondja az apostol. Mi is küldöttei igehirdetésén keresztül hallottunk róla. És a király szava nyomán, a Lélek erejéből hit indult a szívünkben iránta. Ez a benne való bizalom tart meg minket mindaddig, amíg vele együtt leszünk az örök dicsőségben, az ő fényességében, az örök boldogságban.

A titok feltárult az apostol tanúságtételén keresztül.

Szép és gyönyörű karácsonyunk van és lesz is mindig, ha a Krisztusba vetett hitünkben rendíthetetlenek maradunk, hisszük és valljuk, hogy maga a Király, a világ Ura jött és jön hozzánk, és elkezd bennünk a jót: az örökkévaló életet, az ő békességét és mindent átfogó, végtelen szeretetét adja nekünk. Ámen.

Isó Zoltán

Hogyan érted ezt a mondatot: Hiszek Istenben, a mindenható Atyában, a Teremtőben stb.? Felelet: Azt gondolom és hiszem, hogy **Isten teremtménye vagyok**, vagyis, hogy **ő adta**, és szüntelenül fenntartja testemet, lelkemet és életemet, kis és nagy tagjaimat, minden érzékemet, eszemet és értelmemet, és így tovább; **ételt és italt, ruházatot, megélhetést, feleséget és gyermeket, háznépet, házat és gazdaságot** stb.; sőt javam és életszükségleteim szolgálatára rendelte minden teremtményét: a Napot, a Holdat és az égi csillagokat, a nappalt és az éjszakát, levegőt, tüzet, vizet, földet és mindazt, amit az hordoz és terem, madarat, halat és egyéb állatokat, gabonát és mindenféle növényt, továbbá minden más testi és múlandó jót: jó kormányzatot, békét, biztonságot.

Tanuljunk Luthertől!

Azt tanuljuk tehát ebből a hitágazatból, hogy egyikünk sem kapta önmagától, nem is tarthatja fenn önmagában sem életét, sem semmit abból, amit most felsoroltunk és még felsorolhatnánk, bármilyen kicsiny és jelentéktelen az. Mindez pedig benne van ebben a szóban: „Teremtő”.

Mindezt pedig csupa meg nem érdemelt szeretetből és jóságból teszi, olyan szerető Atyaként, aki úgy gondoskodik rólunk, hogy semmi baj ne érjen mindent. ...

Ebből önként adódik és következik az, hogy **mivel Isten adja, tartja fenn és őrzi meg napról napra mindazt, amink van, sőt azt is, ami a mennyben és a földön van: bizony tartozunk neki azzal, hogy ezért szüntelenül szeressük, dicsérjük és áldjuk, röviden: minde- nestől szolgáljuk őt.** (kiemelés a szerk.-től)

Hiszen Isten azért adja és cselekszi velünk mindezt, hogy megérezzük és meglássuk benne atyai szívét és felénk áradó szeretetét.

Ettől felhevülne és felgerjedne szívünk arra, hogy hálásak legyünk, és Isten dicsőségére és magasztalására használjuk mindezt a jót. (In: Nagy káté. A Hiszekegy 1. hitágazat magyarázata)

Az özvegyasszony két fillérje

Jézus pedig leült a templomi persellyel szemben, és nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz a legkisebb pénzt. Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik:

Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Mert mindannyian a fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije csak volt, az egész vagyonát. (Mk 12,41–44)

Testvéri közösség és bizalmatlanság

Testvéri közösség a gyülekezetben

A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából semmit a magának, hanem mindenük közös volt. (ApCsel 4,32)

Anániás és Szafira

Egy ember, név szerint Anániás, feleségével, Szafirával együtt eladott egy birtokot, és az árából feleségének tudtával félretett magának, egy részét pedig elvitte, és az apostolok lába elé tette. Péter azonban így szólt: Anániás, miért szállta meg a Sátán a szívedet, hogy hazudj a Szentléleknek, és félretegyél magadnak a föld árából? Vajon nem a tiéd volt-e, amíg el nem adtad, és miután eladtad, nem te rendelkezted-e az árával? Mi indította szívedet ilyen cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek. Amint meghallotta Anániás ezeket a szavakat, összeesett, és meghalt. Nagy félelem szállta meg mindazokat, akik ezt hallották. Az ifjak pedig felálltak és betakarták őt, majd kivitték és eltemették. Mintegy három óra múlva a felesége is bement, mit sem tudva a történetekről. Péter megkérdezte tőle: Mondd meg nekem, ennyiért adtátok el a földet? Ő így felelt: Igen, ennyiért. Péter így szólt hozzá: Miért egyeztetek meg abban, hogy próbára teszitek az Úr Lelkét? Íme, azok, akik a férjedet eltemették, az ajtó előtt állnak, és kivisznek téged. Az asszony pedig azonnal összeesett a lába előtt, és meghalt. Amikor bejöttek az ifjak, halva találták, kivitték őt is, és eltemették a férje mellé. (ApCsel 5,1–10)

... milyen jó lehetett az apostoli korban, amikor a keresztény gyülekezetek tagjai

„vagyonszövetségben” éltek. Ez azonban csak az idők során idealizált elképzelés. Valójában az ösgyülekezeti közösségek nem kommunák voltak: nem találunk utalást szervezett közösségi termelésre vagy közösségi fogyasztásra, nem gondolkodtak gazdasági kategóriákban, nem készítettek közös költségvetési tervet, és az egyenlőség elvére való törekvés sem jellemezte őket. Továbbra is megmaradt a saját tulajdon, mint például Mária háza ApCsel 12,12-ben.

Ami azonban lényegi különbség volt a mai közösségeinkhez képest, az talán a tagok szabadságérzésében ragadható meg leginkább. Nem kötötte meg őket a vagyonhoz való ragaszkodás, a javak birtoklásának, a minél nagyobb

profit elérésének vagy az erőforrások kisajátításának vágya. Úgy tudtak birtokolni, hogy közben nyitottak voltak a közösség többi tagjának szükségleteire, s szabadok voltak a másik ember megsegítésére. Ez a nyitottság tette lehetővé, hogy észreveggyék a szükséglet szenvedőt, s önkéntes felajánlásokat tegyenek, amelyeket aztán igény szerint osztottak szét a rászorulóknak között. A szétosztás célja a másik ember megsegítése volt, amellyel a hitközösség – vagyis Krisztus teste – másik tagjának fájdalmát és nehézségét próbálták enyhíteni. ...

Vagyonszövetség helyett olyan felszabadult hitközösségben éltek, amelyben a másiktól való gondoskodás nem okozott nehézséget. Az

Atyától megismert gondoskodás e világi megvalósításában természetes eszközökké tudtak válni egymás számára, s nem az jelentett problémát, ha valaki kevesebbet adott, hanem az, ha hazug módon visszaélt (mint Anániás és Szafira, ld. ApCsel 5,1–11) a közösség nyitott és őszinte – mai gazdasági kifejezéssel élve: átlátható – gyakorlatával. Ezzel a magatartásával ugyanis nem a közösség anyagi helyzetét csorbította az illető, hanem az erkölcsi döntések és az egész közösségi lét alapjául is szolgáló bizalmi kapcsolatot gyengítette. (kiemelés a szerkesztőtől) Az igazi hitközösségben pedig nincs helye a bizalmatlanságnak. Akkor sincs, ha a pénz miatt indul el, de akkor sincs, ha valamilyen más okból – például természeti javak feletti hatalmi harc, bármiféle rivalizálás, egyéni érdekek, személyes vágyak miatt, de akár a legjobb szándékú építkezés tervével – próbálja meg bárki tönkretenni a bizalom törekény alapját.

(Forrás: Anániás és Szafira, Evangélikus Élet 2018.09.23.)

Az adakozás

Vigyázzatok: kegyességeteket ne az emberek előtt gyakoroljátok, csak azért, hogy lássák azt, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól. Amikor tehát adományt adsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogyan a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérik

őket az emberek. Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te pedig amikor adományt adsz, ne tudja a bal kezed, mit tesz a jobb, hogy adakozásod rejtve maradjon; és majd a te Atyád, aki látja a rejtett dolgokat, megjutalmaz téged. (Mt 6,1–4)

Becsületkassza 1.

Az alábbi történet régi. Abból az időből származik, amikor még nem volt könnyű vezetékes telefont sem találni, ha az embernek szüksége volt rá.

A cégnél a főnök engedélyezte a munkahelyi telefonkészülék magáncélú használatát, csak azt kérte, hogy a dolgozók egy meghatározott összeggel járuljanak hozzá a telefonszámlához. A számolás segítésére egy homokórát helyeztek el a telefon mellett, és egy perselyt, mintegy becsületkasszaként.

A cég telefonszámláján meglátszott a többlehasználat, a perselyben azonban kevésbé gyarapodott a pénz.

A gazdasági vezető a véletlenek összejátásának köszönhetően egy alkalommal

megtapasztalhatta, hogy a hosszú ideig beszélgető kolléga a beszélgetés után kizárólag a legkisebb címletű pénzérmékből dobott néhányat a perselybe. Ez a töredékét sem fedezte az általa eltelefonált összegnek.

A telefonos hozzáférést a cégnél megszüntették, s ezzel azok is rosszul jártak, akik mindig becsületesen fizettek, és csak így tudták intézni az ügyeiket.

Becsületkassza 2.

S jöjjön egy másik történet, most már egyházi körből.

A gyülekezettől elköszönő lelkész egy kis ládával jelenik meg, mondván, ő is szeretne ajándékot adni búcsúzóul. A jelenlévők kíváncsian várják a ládika kibontását, amelyből a

lelkész kiborítja azokat a perselyben a szolgálata alatt talált tárgyakat, amelyek nem odavalók: gombokat, hajcsatokat és egyebeket.

Az első történetben a telefonáló azt gondolta, hogy a vezetőt és a közösséget be lehet csapni. Mint látható, ez is csak egy darabig sikerült.

De mi a helyzet a második esetben?

Mire számított a történetbeli gyülekezetnek az a tagja, aki gombot dobott a perselybe adomány gyanánt, gondolván, csak az a lényeg, hogy koppanjon? Ő kit akart becsapni? A lelkészt? A közösséget? Az Istent?

Milyen hit az, amelyik azt feltételezi, hogy MINDENKI becsapható? Mire számíthat, és miben bízhat, aki ezt így gondolja?

Az adakozás áldása

⁶Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. ⁷Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti Isten”. ⁸Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárássa rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségekből jusson minden jó cselekedetre. (2Kor 9,6–8)

Kedves Testvérünk!

Az utóbbi 26 évben ebben a borítékban mindig egy gyülekezeti hírlevelet talált, s mellette csekkeket, melyeken kértük, hogy fizesse be az egyházfenntartási járulékot.

Most nem küldünk újságot, mert a gyülekezet jelenlegi anyagi helyzetében spórolásra szorulunk. Az elmúlt évtizedek alatt nagyon sokat épült a gyülekezetünk. Felépült a templom mellett egy korszerű, szép gyülekezeti ház. A felnőttek a vasárnapi istentisztelet mellett – melyen télen meleg, nyáron klímával hűtött templomban vehetnek részt –, számtalan kisközösség tevékenységébe kapcsolódhatnak be: nőegylet, férfikör, bibliaóra, énekkar, szabadegyetem... A gyermekeknek rendszeresen tartunk gyermekistentiszteleteket és az egyházi év rendje szerinti foglalkozásokat a gyülekezeti teremben. Óvodát ala-

pítottunk, melyben nagy szeretettel neveljük az oda beiratkozott kicsiket.

A megnövekedett alkalakkal, megnövekedett a kiadás is, ráadásul az árak is növekednek.

Ahhoz, hogy fedezni tudjuk kiadásainkat, hogy meleg legyen télen és hűs a meleg időkben, hogy tudjunk gyülekezeti újságot kiadni, hogy hitoktatót tudjunk alkalmazni a heti 72 hittanórához, hogy lelkészeinknek is meglegyen a megélhetéshez méltó fizetés, s ily módon legyenek lelkészeink, akik Isten igéjét tanítják nekünk, akik megkeresztelik gyermekeinket és unokáinkat, akik eltemetik elhunyt szeretteinket, akik ünnepeink templomi szertartását vezetik – szükséges, hogy kedves testvérünk is befizesse egyházfenntartási járulékát. Gyülekezetünk ugyanis tagjai egyházfenntartó járulékaik, perselypenze és

adományai mellett más bevételi forrásra nem számíthat. **Az egyházfenntartási járulék összegét úgy határoztuk meg, hogy az éves nettó jövedelem 1%-a legyen.** Ez azt jelenti, hogy annak a pénzüsszegnek, melyből már levonták az adót és minden járulékot, s amelyet testvérünk a kezébe vagy a számlájára kap, az 1%-át kérjük.

Oly sok mindenre költünk ennél többet is. Van, aki a cigarettára, van, aki a kábeltelevízióra. Mi csupán éves nettó jövedelmének 1%-át kérjük, melyet különböző módon fizethet be.

A gyülekezet számára a legjobb az átutalás, mert ebből nem von le összeget a bank, (a számlaszámok a csekkeken vannak), de befizetni lehet a kiküldött csekkeken is. Lehet személyesen hétköznaponként 9–12 óra között, és lehet minden istentisztelet előtt és után is.

Az 1% befizetését nem muszáj egy összegben intézni – a karácsony előtti időszakban egyébként is ez nem könnyű –, hanem lehet havonta, kéthavonta is befizetni. A gyülekezet számára is ez a jobb megoldás.

Kérjük tehát testvérünket, ha fontos Önnek gyülekezetünk, segítse anyagi fennmaradását nettó jövedelme 1%-ának befizetésével.

Isten áldja meg adakozó életét!

Köszönettel:

a lelkészek

Miért járok templomba?

*Nem emberért, nem a házért,
de fohászáért, meghallgatásért.
Kint hagyva az élet zaját,
ezernyi gondját és baját,
ott megnyugvást találok.
Feltöltődöm, erőt kapok,
amit majd kint tovább adok.
Felemelem, ami nehéz,
amihez erőm addig kevés
tovább viszem.
Hiszem.*

*Odaviszem az öröömöm,
hálás szívvel megköszönöm.
Ha lelkemet a bűn nyomja,
nyugtomat nem lelhetem,
megbánom és szégyellem,
oda bátran leteszem.
Tudom, meg nem érdemlem,*

*Megváltónak haláláért,
E csodás nagy áldozatért,
megbocsát Jó Istenem.
Hiszem.*

*Gyakran el kell csendesedni,
önvizsgálatokat tenni,
a legbelsőbb szobánkban.
Hisz az ember nagyon gyalgó,
s kiirtani, ami nem jó,
szívünkéből naponta kell.
Együtt a gyülekezettel
közösén énekelni, imádkozni,
igét és áldást kapni,
igazán az, mi felelem.
Hiszem.*

*(Horváth Kálmánné Tarrósi Irén
gyülekezetünk tagja, a nőegylet
egyik alapítója)*

... hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészt meg, és ahol a tolvajok sem törnek be, és nem lopják el. Mert ahol a te kincsed van, ott lesz a te szíved is. (Mt 6,20–21)

Kié a gyülekezet?

Talán pontosabb lenne a címbeli kérdést megelőzően azt a kérdést feltenni:

Mi a gyülekezet?

A gyülekezet – jó esetben – elsősorban lelki közösség. Azon hívőké, akik ismerik a hit közös megélésének értékét. Tudják, hogy az „egymás terhét hordozzátok” parancs betartása mekkora támogatást jelent az életben, s ismerik a „magam módján vagyok hívő” hozzáállás veszélyeit is.

A gyülekezet a templomépítő, harangot öntető, áldozatot, üldöztetést vállaló elődök tisztességének örököse.

Mindezekkel együtt a gyülekezet működése folytán gazdasági szervezet is. A templomot fűteni, a tetőt javíttatni, a lelkészeket javadalmazni kell a közösség érdekében. S mivel mindezeket csak a közösség teheti meg, a gyülekezet egyszerre igénybe vevő és finanszírozó.

A működés szinte kizárólagos anyagi fedezete – néhány máshonnan kapott kisebb összegtől eltekintve – a tagok adományai, egyházfenntartói járuléka. Amennyiben a befolyó járulékok nem fedezik a kiadásokat,

megkezdődik a gyülekezet(i vagyon) önfelélése, a gyülekezet lassú, vagy nem is olyan lassú elsorvadása.

Adni – de mennyit?

Abból kiindulva, hogy a gyülekezet tagjainak fontos önnön közösségük megmaradása, célszerű számokkal segíteni a tájékozódásukat.

A bevételi és kiadási oldal egyensúlyának megteremtése miatt került meghatározásra az egy százaléknyi összeg. Tehát 100 E Ft-os havi jövedelem esetén az egy százalékos 1 E Ft-tal számolva az éves befizetés minimálisan 12 E Ft személyenként. Az ará-

nyítást/többszörözést a fenti adatok birtokában bárki könnyen elvégezheti. Amennyiben mindenki ebben az arányban fizet, akkor tudja a gyülekezet fenntartani önmagát.

Hogyan és mikor?

A gazdasági szervezetet fenntartani csak folyamatosan rendelkezésre álló, megbízható források birtokában lehet. Rendkívül megnehezítheti a szervezet helyzetét, ha a pénzek szélsőséges eloszlásban érkeznek.

A legtöbb befizetés egyházfenntartói járulékra decemberben történik, így év közben a szervezet hosszabb-rövidebb időre

forráshiányossá válhat. Ez veszélyezteti a számlák kifizetését, a programok megvalósítását. (Annyi befizetés nem érkezik decemberben, hogy ebből hosszú hónapokra, főleg nem egy évre előre lehetne tervezni.)

Az lenne előnyös, ha a befizetések minél nagyobb rendszerességet mutatnának. Ez történhet az irodában személyesen; rendszeres átutalással (havi, negyedéves), vagy csekkekkel. (Csekkes befizetés esetén az OTP-t célszerű választani, mert a Posta rendkívül magas díjat von le a kézbesítésért.)

A fent leírtak a közösség életének ugyan nem a legfontosabb, de mégis sorsdöntő részét érintik. A cikk nem másoknak szól, hanem mindenkinek. Nekem is.

Ünnepi istentiszteletek

Veszprém (Kossuth u. 4.)

minden vasárnap 10 órákor
szenteste 16 órákor
karácsony két ünnepén 10 órákor
őév este 17 órákor
Krisztus névadásának ünnepén (újév) 10 órákor

Balatnalmádiban (Bajcsy-Zs. u. 25.)

minden vasárnap 16 órákor
karácsony első ünnepén 16 órákor

Ádventi programok

Dec. 3-án, 10-én és 17-én 17 órákor ádventi könyörgés
Dec. 6-án 16.30 órától a nőegylet alkalmán dr. Molnár Zsuzsa vetít képeket libanoni úttjáról
Dec. 9-én 10 órákor az istentisztelet elején a Napsugár csoport szolgál
Dec. 12-én 17 órákor karácsonyi éneklés a magyar- finn baráti társasággal
Dec. 13-án 17 órákor bibliaóra
Dec. 16-án 15 órákor a gyermekek karácsonya próbája
16 órákor: gyermekek karácsonya
Dec. 17-én 16 órától óvodai karácsonyünnep a szülőkkel
Dec. 19-én 11.30 órától az óvodában karácsonyi gyermek-istentisztelet

Most pedig a cselekvést is vigyétek véghez, hogy amilyen készséges volt a szándékotok, olyan legyen a véghezvitele is, erőtökhöz mérten! Mert ha megvan a szándék, az aszerint kedves Istennek, amitek van, nem aszerint, amitek nincs. Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. (2Kor 8,11–13)

Záró gondolatok

A mai gyülekezetet nem a semmiből jött és nem a semmibe tart. A gyülekezeti tagokra nagy felelősség és tisztelet vár. Kötelességünk őrizni az elődök örökségét, és továbbadni az utódoknak.

És felelősséggel tartozunk azért is, hogy az evangélium hirdetésének legyen helye, ideje, alkalma, szószólója ezután is.

Mert nem csak a gyülekezetért, a világért is felelősséggel tartozunk.

Mert a hit és annak megvallása hatással van a világ sorsára.

Ezért mellékeljük ehhez az ünnepi számhoz A HIT HAT című, a gyülekezet által gondozott kiadványt.

Békés, boldog, áldott karácsonyt kívánunk mindenkinek!

PÁLYÁZAT

A Veszprémi Evangélikus Egyházközség Alapítványa Isó Dorottya lelkész javaslatára pályázatot hirdet a gyülekezeti tagok számára.

A pályázat témája a **gyülekezetszeretet**, melyről a pályázók különböző módon, – vers, elbeszélés, fogalmazás, grafika, festmény, kézimunka, dal stb. – vallhatnak.

A pályázat célja: segítségünkre legyen abban, hogy meg tudjuk fogalmazni valamennyien: miért szeretjük gyülekezetünket, miért ragaszkodunk ehhez a közösséghez. A pályázat alap gondolatát Zsid 10,24–25 adja: *Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.*

A pályázatnak minden pályázó adjon címet is.

Pályázni lehet: saját névvel vagy jellegével.

Beadási határidő: 2019. március 31.

A pályázat leadható hétköznapokon 9–12 óra között a lelkészi hivatalban, vagy beküldhető postán. (Veszprém, Kossuth u. 4.)

Az eredményhirdetés várható időpontja:

2019. április 28.

A pályázatokat zsűri bírálja el és könyvjutalmakkal díjazza. A zsűri tagjai: *Molnár Miklós, Leitoldné S. Zsuzsa, Balla Emőke, Isó Dorottya.* A pályázatokat gazdálja: Leitoldné S. Zsuzsa

Szeretnénk minden pályázatot közzétenni, hogy mindannyiunkat gazdagítson.

Áldott tervezést és alkotást kívánunk pályázó testvéreinknek!

Tisztelt Cégtulajdonos Egyházközségi Tagok, kedves Testvérek!

Kérjük, fontolják meg az alábbi támogatási formákat, és lehetőség szerint éljenek velük a közösség érdekében:

A közhasznú Veszprémi Evangélikus Egyházi Alapítványt adományozási szerződés keretében adománnyal támogató cégek az adomány összegének 20%-ával – legalább három évre kötött szerződés esetén az adomány 40%-ával! – csökkenthetik adózás előtti eredményüket, azaz a társasági adóalapot.

Ezen felül magát az adományt elismert költségnek tekinti a törvény, **azaz köl-**

tséggként eleve leírható, amennyiben a cég év végén megkapja az alapítványtól a megfelelő adattartalmú igazolást.

Elismert költségnek számít, és így költségként ugyancsak leírható a Veszprémi Evangélikus Egyházközségnek nyújtott céges támogatás is.

Kedves Cégtulajdonos Testvérünk!

Kérjük, lehetőségének mértéke szerint segítse gyülekezetünknek az evangélium hirdetésében és terjesztésében végzett szerteágazó munkáját!

A Veszprémi Evangélikus Egyházközség időszakos lapja. 8200 Veszprém, Kossuth u. 4.

Lelkészek: **ISÓ ZOLTÁN** és **ISÓ DOROTTYA.**

Telefon: 88/421-618. Mobil telefon: 06-20/8245-896, 06-20/8245-898.

Szerkesztette: Bán Mihály

Felelős szerkesztő: JUHÁSZ FERENC.